

ηώ

Μάγδα Παπαδημητρίου
ΠΟΙΗΣΗ

Σωκράτης Μαθιάς
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Γκοβόστης
ΕΚΔΟΣΗ

Αθήνα
1992

ηώ
Μάγδα Παπαδημητρίου
ΠΟΙΗΣΗ

Σωκράτης Μαθιάς
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Γκοβόστης
ΕΚΔΟΣΗ

Αθήνα
1992

Γλίστρησα από τον Μύθο
και χύθηκα άξαφνα στη Ζωή!
Στο κάθε άγγιγμά του
ανοίγω κόσμους μυστικούς!
Με κάθε φιλή προσφέρω ό,τι όμορφο!

ΗΩ

Το κορμί σου απλώθηκε
πάνω στα βράχια
στα χρώματα του ουράνιου τόξου
που εναλλάζονταν
το ζεστό απομεσήμερο
του καλοκαιριού.
Hώ μου,
του αρχαίου κόσμου
μυθική θεά—
τα μαλλιά σου λούστηκαν
στης θάλασσας τα χρυσά νερά
και η καρδιά σου στου φεγγαριού το φως.
Ο κύκνος-άλογο για να προφτάσεις
τον έρωτα, στα βράχια του νησιού—
σε χρώματα του τόξου.
Hώ μου,
είσαι η θεά του ονείρου
του Έρωτα που μόλις ξύπνησε
στο κορμί μου
κι έλαμψε.

ΣΕ ΥΜΝΩ

Ενοιωθα πως το σώμα σου άρχιζε να βγάξει φλόγες
και τα στήθη σου μέλι!
Φωτιές και μέλι!
Τι γλυκιές λέξεις —αφήνομαι στη μαγεία τους!
Την ώρα που το φεγγάρι είχε κυλήσει και χάϊδευε τη στέγη
μου—
αισθησιαζόμουν το άγγιγμά σου!
Το άρωμα διαχυνόταν παντού —ένα γλυκό άρωμα που γλι-
στρούσε από το Σώμα σου
και θύμιζε το λουλούδι —που ανταμώσαμε σε κάποιο σοκά-
κι εκείνο το φθινόπωρο!
Όνειρο ήταν, μα το άρωμά σου έμεινε μέλι στο σώμα μου
και στην ψυχή!
Μέχρι το άλλο πρωί —που ο κόκκινος ήλιος φάνηκε στον
Υμηττό!

Στις κορυφές των άγριων χαράδρων
που φιλιούνται τα σύννεφα
νώσαμε την ηδονή της ύπαρξής μας.
Ερωτευτήκαμε στο κύλισμα των σωμάτων
και στην ηρεμία της ψυχής.

Στα σύννεφα που φιλιούνται
με τις άγριες χαράδρες
υψωθήκαμε στη φαντασία
νιώθοντας αυτό που υπάρχει: τη Ζωή.

ΜΕΙΓΜΑ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Στον ουράνιο θόλο
που μπλέκονται αρμονικά
τα χρώματα με τα σύννεφα,
το κορμί σου χάνεται
γυμνό μέσα απ' τα κεριά του απείρου,
στη θάλασσα του μπλε κόσμου μου.
Μέχρι να χαθεί από ένα άλλο έρωτα
ώσπου να σβήσει κι αυτή η φλόγα.

ΑΙΣΘΗΣΗ

1.

Τούτη τη στιγμή
άγγιξες απαλά
τη χορδή που ήταν έτοιμη
να χαθεί από μέσα σου—
μια λεπτή γραμμή
στη δική σου λύρα.
Τη χάιδεψες με το μωβ μετάξι
που τύλιξες το Σώμα σου —χθες βράδυ.
Αυτό δεν επιθυμούσες;
Να νιώσεις τη ζωή με τη λεπτή αυτή χορδή;

2.

Ποιά άλλη λέξη υπάρχει για να κλείσεις μέσα σου;
Με ποιά άλλη λέξη θά πληρώσεις τα συναισθήματα —που
χύθηκαν άξαφνα στο είναι σου;
Ποιά άλλη λέξη θα κλείσεις στο όστρακο —που βρήκες στην
ακτή εκείνο το καλοκαίρι;
Φοβάσαι μη δραπετέψουν και φύγουν σα νότες οι αισθήσεις!
Φοβάσαι μη τις αρπάξει ο δαίμονας της νύκτας πριν καλά
έρθει το φως!

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΩΛΑ

Γ_η
Πηλός
Βροχή
και ευωδιάζουν τα λουδούδια
που μάζευε η Περσεφόνη.
Αναγεννιέται η Δήμητρα
από τη θλίψη.
Ναι, αναγεννιούνται οι θεοί
και χαράζουν στο πηλό
το σημάδι και την ανάσα τους.
Αρχαία είδωλα στον πηλό
φίδια της γης
ο ηλιάτορας
για να μη ξεχάσουν οι θνητοί.
Ζωή
Ύπαρξη
Υπόγειες θεότητες
που σας πήρε ο Πλούτωνας σε μακρινό ταξίδι.
Δε σας ξεχνώ,
Ανασαίνω μέσα σας
είμαι απόγονός σας
δημιούργημά σας.
Πάρτε με
να χαράξω το φιλί και την πνοή μου.

Πάρτε με
για να χαρίσω όμορφα αγριόκρινα
στην αγκαλιά της.

Τα είχε σκορπίσει σε κάποιο αγρό
όταν την άρπαξε ο Πλούτωνας.

Όλα παιχνιδίζουν γύρω σου! Κι εγώ περιμένω κάποια
σελήνη!
Να φεγγαρολουστώ από τα νερά της —που χύνονται στη γη!
Αλήθεια πότε θα γεμίσει η σελήνη!
Μα τι λέω! Μόλις χθες έκλεισε ο κύκλος της πάνω από
την Αθήνα!
Ο περιστρεφόμενος έρωτας με κάποιο ημίθεο δραπέτευσε
κι εγώ αισθάνομαι τη γαλήνη να κυλά στις φλέβες μου!
Τη κρατώ μέσα μου —έκοψα κρυφά μια φέτα —αργά πριν
φύγει!
Μάλλον όχι —δεν θυμάμαι καλά! Την έκοψε και μου τη
πέταξε
ο Ενδυμίωνας, όταν παιχνιδίζε μαζί της στον αττικό ουρανό!

ΘΗΣΕΙΑΚΟ ΔΕΙΛΙ

Στ' άσπρα όνειρα του Ουράνιου
που φεύγουν ρυθμικά
πλανιέμαι στα χρώματα
του θησειακού δειλινού.
Άκουγα τις λέξεις στα χειμωνιάτικα
συμπλέγματα της μελαγχολίας
στα νεοκλασσικά με τις λεύκες αρχοντικά
κι έζησα με τη σκιά σου.
Μα αλλαξοδρόμησαν τα όνειρα
κι έφυγε η λαχτάρα
στο δρόμο για την Αγορά.

ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Από το θαμπό φως
των άσπρων κεριών
την όμορφη μουσική
τον παλιό ξύλινο καθρέπτη
και το πιάνο που ψηλαφώντας το
ακούω νότες από αλλοτινή εποχή
βουτηγμένος στο παστέλ το τοίχου χρώμα
ζεις τη δική σου παράσταση.
Αναβιώνεις το παρελθόν
και ονειρεύεσαι το μέλλον.
Μια παράσταση —είναι η ζωή σου—
μικρέ μου φίλε—
φορώντας το καπέλο του τοίχου—
τα λουλούδια στα μαλλιά
πλεγμένα με ροζ τούλια
έστησες το πάλκο σου.
Μια εποχή ερωτική
αλλιώςτική από την πόλη τη σιωπηρή.
Η παράσταση είναι κάποιο όνειρο
βουτηγμένη στην αλήθεια
του θαμπού φωτός
του άσπρου κεριού...

Πότε θα 'βρω τον 'Ηλιο
που θα φωτίζει
χωρίς να με τυφλώνει;
Πότε θα 'βρω την Αφροδίτη
τη θεά του έρωτα
που θα με τυλίγει το Σώμα
μεταξένιο τούλι
χωρίς να σφίγγει;
Πότε θα 'βρω εκείνα τα παιδιά
που δε θα λένε παραμύθια
γιατί είναι πικρά;
Πότε θα 'βρω τη Σελήνη
που θα μ' αγαπά αληθινά;
Πότε θα ζήσω
όπως εγώ θέλω
χωρίς να στερηθώ
αυτό το άρωμα
που αγαπώ!
Τον αληθινό για μένα 'Ερωτα!

ΣΩΜΑ

1.

Όταν θέλεις να μοιράζεσαι το Σώμα
ερωτοτροπώντας τη Ζωή
η Μοίρα σου παίζει το παιχνίδι της μοναξιάς!
Χρόνια τώρα!

2.

Καλύτερα μη μιλήσω
εκφράζεται πια το Σώμα
υψώνεται σ' ένα άλλο κόσμο
από το άρωμα παρασυρμένο
κάποιου ινδικού κεριού!

ΑΜΟΡΓΟΣ

Μια ζωή γεννιέται
από το ζεστό χρώμα
της Αμοργού
στο γύρισμα των άσπρων μύλων
του Μίνωα
αγναντεύοντας το πέλαγος.
Ένας άλλος έρωτας
υπάρχει σ' αυτό το νησί
του Αιγαίου!

ΤΟ ΒΑΛΣ

Ήταν ζεστό το βαλς
τρυφερό και άρπαξε τη φλόγα
από τα νεανικά κορμιά
την ομορφιά της έμπνευσης
κάποιου πλανόδιου μουσικού
ή μιας όμορφης παντομίμας
που σχεδίαζε στην προβλήτα
της Αμοργού
εκείνο το χάραμα.

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Μαριονέττες είμαστε
και στο θιασό της
βουβοί στεκόμαστε
Μας θέλγει στη ζωή της
στην ορατή εικόνα του ουρανοθέμελου,
μας ρουφά στα κανάλια της
και σμίγουμε στο Σώμα της.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Κρατούσες στα δάχυλά σου
φθόγγους μουσικής
από 'να ερωτικό τραγούδι
μα κάποιοι ξέφυγαν
και στο μελτέμι χύθηκαν
εκείνου του Αυγούστου.
Την αγκαλιά σου
κλωνάρια κρίνων τη γέμισα
από κάποια αυλή της Πάτμου
μα κι αυτά τ' αφρισμένα κύματα
στολίσανε ένα αυγουστιάτικο λιόγεμα.
Μα εγώ κρατώ
του Ερωτα το τόξο
να μονιάσω αυτά που χάθηκαν
να σημαδέψω το τραγούδι που δραπέτεψε
ν' αρπάξω την καρδιά σου
πού 'ναι κρυμμένη στη σκιά της σελήνης.

Η ΦΥΣΗ ΘΕΑΤΗΣ

Οι βουκαμβίλιες στο νησί
έχουν ανθίσει
γέρνοντας στους άσπρους τοίχους.
Εσύ έκλεψες μια κλάδα
να μου στολίσεις τα μαλλιά.
Ιούλης ήταν ο μήνας—
τα χρώματα του ήλιου
θαύματα της φύσης·
δημιουργήματα καμιά φορά της φαντασίας
που έλαμπαν στα πρόσωπά μας·
Κρυφά θέλαμε να μείνουν·
όχι γιατί ο έρωτας ήθελα να ήταν μυστικός
μα καμιά φορά ούτε τη φύση
επιθυμούσα.

Τ' άστρα λικνίζονταν στο χορό των ουρανών
κι εσύ ανάμεσα τους ήσουν.
Άστρο φωτεινό που σε καμάρωνα και ήθελα
στην αγκαλιά μου να σ' έχω
μαζί με τα λουλούδια —που ευωδιάζουν— να με φωτίζεις!
Συλλογιζόμουν που ήσουν —σ' έψαχνα νοερά μέσα στα στενά
της Ελλάδας —στους κόλπους και τους Πάνορμους της
Ευδαιμονίας—
μα είχες χαθεί!
Δε σ' άκουγα να μου ψιθυρίζεις
δεν αυλάκωνα την ανάσα σου μέσα στα στήθη μου
δεν άγγιζα τις φλέβες από τα μαυριδερά του ήλιου χέρια!
Είχα ξεχαστεί σα τις νότες —που γλίστρησαν από κάποιο
πλανόδιο μουσικό και δεν πρόλαβε να τις παίξει!
Ήμουν αλλού! Και συ βρισκόσουν πολύ μακριά
μα ένιωσα ξαφνικά να μου χαϊδεύεις το χέρι
και να μου φιλάς ό,τι πιο όμορφο υπάρχει στη Ζωή!
Να μου φιλάς τη Ζωή, να ομορφαίνω δίπλα σου: Έρωτά μου!

ΧΟΡΙΚΑ

Εκστασιάζομαι στη μουσική
με τα λόγια σου
και τα χάρδια
στα ροδοπέταλα κάποιας αυγής.
Άλογα που τρέχουν στη φαντασία μας,
σύννεφα που αποχαιρετούν τη νύκτα
και αγκαλιάζουν εμάς, τον έρωτά μας.
Βραδιές που πέρασαν στους Πάνορμους της Ομορφιάς
και της Αρμονίας!

Γιατί να τελειώσουν τόσο γρήγορα
οι πανσέληνοι και τα ροδοπέταλα!
Γιατί να σβήσουν τα όνειρα
αφού πió όμορφα από την αλήθεια είναι!

Γιατί τα χορικά των συννέφων να μας αποχαιρετούν!

ΝΕΔΗ

Την Νέδη κάλεσα
να θεραπεύσει τις πληγές σου.
Τους ανεμόμυλους σου πρόσφερα
των άγριων βράχων
για να λησμονήσεις αγναντεύοντας.
Στο φεγγάρι μου σ' έγειρα για να ξαποστάσεις
και στο Μελόϊ έριξα το κορμί σου—
μικρό μου ταίρι—
να δροσίσεις στ' αφοκύματα την καρδιά σου.
Τα μαλλιά σου άπλωσα
στη χρυσή αμμουδιά
για να φωτιστούν από το Θεό μας—
τον ηλιάτορα.
Μέλι σου έδωσα για να γλυκάνω τα βάσανά σου
όταν έδυε στη Πάτμο.

Νιώθω όταν το φεγγάρι ερωτεύεται τη θάλασσα
όταν ο ήλιος πέφτει χαιδεύοντας τα βράχια
και τα κύματα φιλούν τα γλαροπούλια.
Τα νερά του φεγγαριού να χύνονται στη θάλασσα-
νιώθω τα δικά μου να στάζουν στα ροδοπέταλα
και να ερωτεύονται!

Αγαπώ την Ελλάδα που σβήνεται μέρα με τη μέρα
τη πανσέληνο του κάθε μήνα,
τους μήνες που αναγεννιούνται με την ανατολή
τη φουρτούνα που με πλημμυρίζει —θαρρείς κι όλα
ανασταίνονται!

Τα μελτέμια που σηκώνονται και μένουν στην καρδιά
μου!

Αγαπώ τη νύκτα μαζί σου
η μέρα με γειώνει στη Ζωή
κι ας αγαπώ τον ήλιο!
Βγήκα από το Μύθο άξαφνα
χύθηκα στη Ζωή
και έδωσα πολλά
μα δεν πήρα τίποτε!

Χάνεσαι στα όνειρα της και στην Αίσθηση των πράξεών σου.
Πλανιέσαι στον ιδρώτα που κυλά από το Σώμα του.
Μαυριδερό σώμα από τις αχτίδες του ήλιου-
φωτεινό από το χρώμα της Ελλάδας!
Σώματα και σχήματα πλανιούνται στον ορίζοντα της
Άνδρου—
παίζοντας κρυφτό από τη Σελήνη —την αιώνια δραπέτιδα
της νύκτας!
Σώματα ερωτικά —που χάνεστε στη σκιά του αιθέριου με-
ταξιού —απολαμβάνοντας τον έρωτά σας!
Σώματα ερωτικά —που ζείτε όμορφα και φωτίζεστε από το
Φοίβο Απόλλωνα
ατενίζοντας το Αιγαίο Πέλαγο!
Απολαμβάνετε το Νερό —την πηγή γέννησης που εξαγνίζει—
επιθυμείτε να χωθείτε στα σπλάχνα της και να λυτρωθείτε!
Σώματα ερωτικά χαρίστε την ύπαρξή σας στο θεό Ήλιο
και το Δυνάστη Άνεμο!
Προσφέρετε τον έρωτα —που χαίρεστε
στη Γη που σας έδωσε πνοή Ζωής!

Αγκαλιά στο όνειρο και το χάραμα ακούγοντας τη θάλασσα!
Αγκαλιά αφήνοντας τις δροσοσταλίδες να στάζουν στα σώ-
ματά μας!
Αγκαλιά στο λιμάνι ακούγοντας την ελιά να γέρνει παρα-
συρμένη
από τον Άνεμο!
Αισθητικά εκεί που το μεταξένιο σάλι γίνεται θύμα της αυ-
γινής αύρας!
Ερωτικά τελετουργώντας στην Άνδρο —κάτω από τα μαύ-
ρα σύννεφα!
Ερωτικά δίνοντας κρυφά φιλιά από τον ήλιο που δύει!
Ερωτικά αγκαλιάζοντας τη σκοτεινή συντρόφισσα του
Ήλιου!
Ερωτικά χαϊδεύοντας τη Ζωή στους όρμους και τις ακρο-
γιαλιές!
Ερωτικά εκεί που ο Άνεμος εξουσιάζει!

Πέτρες φωτισμένες από τις αχτίδες του ζεστού ήλιου
ποτισμένες από την ελπίδα και την αλμύρα της θάλασσας!
Άσπρες —λείες σα χάδι— γεννήματα της φύσης, παίρνουν
το χρώμα της σελήνης —έχοντας
χαράζει πάνω τους ζεστά χέρια.
Ό,τι πιο όμορφο υπάρχει μεσα μας!
Χρώματα

Φως

Γη

Νερό!

Συνδυασμοί παράξενοι —σταθμοί της ζωής μας— αρχή της
Γέννησης!

Όλα ένα μείγμα του Ελλαδικού μου κόσμου: Αρμονικού
γαλήνιου!

Δημιουργήματα της φύσης —αναμνήσεις αλλοτινής εποχής!
Είσαστε μακριά από τον ήλιο —τον άνεμο— τη μήτρα της
θάλασσας.

Τώρα πια είστε η μοναδική μου συντροφιά!

Δε θα μπορούσες να ζήσεις μακριά της!
Ανηφόριζες τα καλντερίμια της Χώρας σου πριν ακόμη φα-
νεί η μαγεύτρα Σελήνη
αγκαλιάζοντας την Αίσθηση της Ύπαρξής της.
Την ύψωσες στον ήλιο και την έχυσες στα σπλάχνα σου
για να μείνει παντοτεινή!
Με ψιθύρους λόγων αρχαίων ιέρειων με τους διάφανους λευ-
κούς μανδύες —κάτω
από το φώς του σούρουπου —εκστασιαζόσουν και αφηνό-
σουν στη μαγεία τους!
Είσαι ερωτευμένη ζώντας στη Χώρα σου, πλανώμενη στους
χιλιάδες λαβύρινθους και
αναστεναγμούς της!
Σα να κομματιάστηκε η σάρκα σου εκείνη τη νύκτα και
πλημμύρισε μέσα σου η
Ομορφιά και η Αρμονία της στο φωτεινό σου πρόσωπο —
στα στήθη— στη φαντασία
και τα οράματά σου.
Στην προσμονή σου για κάτι ομορφότερο!
Ερωτεύεσαι την Ελλάδα στη φαντασία των αλλοπρόσαλλων
λευκών σύννεφων και στο Φως
που τυλίγουν! Με τα όνειρά της και τους μύθους, τα στοι-
χειά της και την Αιωνιότητα
πλανώμενη μέσα της!

Ετρεξε πίσω από τις αχτίδες του ήλιου και φυλακίστηκε!
Η γυναίκα αυτή — τυλιγμένη στα χρώματα του ήλιου και
της σελήνης— ξαναγεννήθηκε δίπλα στον Έρωτά της
μετά από χρόνια —σε μια στροφή ερωτική του ήλιου με
τη σκοτεινή συντρόφισσα!

ΛΕΞΕΙΣ

Λέξεις

κομμάτια

που βγαίνουν από την ψυχή σου—

αγαπημένη μου

Ποτισμένες με τη δροσιά κάποιας θάλασσας
ανάμνηση πια.

Γλυκές από το φως το αχνό της σελήνης—

φωτογραφία στην καρδιά μου πια.

Τις έρανες εκείνο το πρωινό

με τις κρυφές αχτίδες

του μουντού εκείνου ήλιου—

Νοέμβρης ήταν ο μήνας

κι είχες μια γιορτή!

Για ποιόν ήταν χαρισμένες

εκείνες οι λέξεις—

αγαπημένη μου;

Θαρρώ πρόσφερες τα κομμάτια σου

για κείνο που αύριο

κάποια μέρα

θα 'ναι ανάμνησή σου —σα φωτογραφία!

Κάποτε η σιγανή βροχή —η ήρεμη θάλασσα και τα μαύρα σύννεφα ήταν προάγγελοι θλίψης και απογοήτευσης. Χρόνια εφηβείας κι ο Θερμαϊκός ήταν το ησυχαστήριό μου. Τα κύματα —η συντροφιά μου. Ταξιδευτές ονείρων που δεν πραγματοποιούνται χωρίς προορισμό και γλυκιά ανάσα. Ο Θερμαϊκός απέραντος ρουφούσε το κάθε άσχημο κι έμενα μ' άλλα όνειρα —που κι αυτά χάνονταν στο κόκκινο του σούρουπου.

Μετά από χρόνια ο Θερμαϊκός έγινε το όραμα— η ανοιχτή αγκαλιά που τραβά την Ομορφιά της Ψυχής και χαίρεται μαζί μου!

Η σιγανή βροχή πάλι μελαγχολική. Μα μου αρέσει!
Ήρθε μια φωτογραφία στο νου μου —νοσταλγία πια.
Και απολαμβάνω το Θερμαϊκό —διαφορετικό από κάθε άλλη φορά.

Είναι πιο όμορφος —απέραντος και με ταξιδεύει στα κύματα.
Που;

Κάπου!...

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

«Γλίστρησα από τον Μύθο»	7
Ηώ	10
Σε υμνώ	11
«Στις κορυφές των άγριων χαράδρων»	12
Μείγμα χρωμάτων	14
Αίσθηση	15
«Ποια άλλη λέξη υπάρχει για να κλείσεις μέσα σου;»	16
Αρχαία είδωλα	18
«Πάρτε με»	19
«Όλα παιχνιδίζουν γύρω σου!»	20
Θησειακό δέιλι	22
Παράσταση	23
«Πότε θα 'βρω τον Ηλιο»	26
Σώμα	27
«Καλύτερα μη μιλήσω»	29
Αμοργός	30
Το βαλς	32
Το μάτι της θάλασσας	33
Αύγουστος	35
Η φύση θεατής	36
«Τ' άστρα λικνίζονταν στο χορό των ουρανών»	38
Χορικά	39
Νέδη	42
«Νιώθω όταν το φεγγάρι ερωτεύεται τη θάλασσα»	43

«Χάνεσαι στα όνειρά της και στην Αίσθηση των πράξεών σου»	45
«Αγκαλιά στο όνειρο και το χάραμα ακούγοντας τη θάλασσα!»	46
«Πέτρες φωτισμένες από τις αχτίδες του ζεστού ήλιου»	47
«Δε θα μπορούσες να ζήσεις μακριά της!»	49
«Ερωτεύεσαι το χρώμα της και φοβάσαι μην το χάσεις κάποια μέ- ρα!»	50
«Καντές μεσημεριανές ώρες και ανακάτενα τη ζεστή άμμο»	51
«Ετρεξε πίσω από τις αχτίδες του ήλιου και φυλακίστηκε!»	53
Λέξεις	54
«Κάποτε η σιγανή βροχή»	55
Αρχή ζωής	58

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
Η Ω
ΜΕ ΠΟΙΗΜΑΤΑ
της Μάγδας Παπαδημητρίου
ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
του Σωκράτη Μαθιά
ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΚΕ ΑΠΟ
τον Λορέντζο Ντετζιόρτζιο
ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
[ΤΗΛ.: 0431-29897, 70740]
ΣΤΑ ΤΡΙΚΑΛΑ
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ

των Εκδόσεων Γκοβόστη

ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΡΑΒΗΧΤΗΚΑΝ ΜΕ FILM
KODAK

